[שירובין סג. סנהדרין פב. שבושות (:)

בטרות דף ככ. נדה דף מ. [ופיין ככל

מנחות דף לו: [שנת פת: נד: בית הכסא לקנוח (שבת דף פא:) או מי שנפסקה לילית טליתו בכרמלית לא שירובין מה:

וכתוכות ה: מו: קדושין ג: כ"מ כ: מגילה ג: כיי מת: סנהדר -0000 ·

הנהות הביה - + + (5) מצום בים בה דחמרים כ"ר דשירונין הי כציל . וחיכב לארון. מב = כתובויד ובד

פד פיסיוים סנב מפור׳ קצב ממי רוב וכו' בנר על ספח נרים ספח וכו' לנר ים א פיי פיד משטם בקר לבין הייט על גבי ארוטות. תימה לפ"ה דפי' גולל כיסוי הרואה פנימה. את חלל ההקף אחורי שורה הפנימית והאבל יושב קדש מלכו ו מש פשין יה משש אחה פשין יה משש אחה ביין יה משש היה ביית שר ששף היה גלל ודופק וא"ב גם הגולל מעמה באהל והיאך היו מדלגין עליו וי"ל ה את המאורע: אין חכמה . חשובה נגד ה': אחם עמאה . שיש בה פיית שר ששף היה אתני בשמחות (פ"ד הלכה כה) "כל מומאה שאין הנויר" קבר: בא בעסורה . האבל: בבים הפרם . דלא מעמא אלא

תורה אור מדרבנן והוא שדה שנחרש כו קבר וחשו חכמים שמא דלדלו כלי המחרישה מושפחא פיב העומרים בשורה וכו': *ת"ר *שורה הרואה את העלמות והדורם עליה' מסיטן שמתות כיי פנימה פמורה ושאינה רואה פנימה חייבת ועלם כשעורה מטמח במגע ובמשח רבי יהודה אומר הבאים מחמת האבל פמורין ולא באהל וכיון דמדרבכן הוא דאסור. מחמת עצמן חייבין: אמר רב יהודה אמר רב רבכן הוא דאתלוה ליקרייהו גבי אבל: יהמוצא כלאים בבגדו פושמן אפי' בשוק מ"ם מנפח פדם . לפניו שאם הי׳ שם עלם יראט דאי דאורייתא הוא לא הויכן "אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה' *כ"ם מיני מזלוליכן ביה כולי האי למיסמך שיש חלול השם אין חולקין כבוד לרב מתיבי אנפיחה והך בדיקה לעושה פסח אישתרי ולא לאוכלי תרומה כדאמריכן יקברו את המת וחזרו ולפניהם ב' דרכים אחת מהורה ואחת ממאה כא במהורה באין עמו בחומר בקדש (הגיגה דף כה:): שנדש. במהורה בא כממאה באין עמו בממאה ברגלים : לקראם מלכי ישראל . הרי משום כבודו אמאי לימא אין חכמה ואין לכבוד הבריות עוברים על נפש לא תבונה לנגד ה' תרגמה רבי אבא בבית הפרס יטמא (ויקרא כא) דהא ר' אלעזר בר לדוק כהן הוה כדחמרינן בבכורות פשחים דף נכ: דרבנן דאמר *רב יהודה אמר שמואל ימנפה (דף לו.): מדלבין. מארון לארון: דכר שיק דף כ: מורס. הלכה למשה מסיני: אינו מגינה דף כה: סורס. הלכה למשה מסיני: אינו אדם בית הפרס והולך ואמר רב יהודה בר אשי משמיה דרב הבית הפרס שנדש מהור חולן בפני הפומאה.דנקראת טומא׳ ת"ש דאמר ר' אלעזר בר צדוק 'מדלגין היינו על גבי ארונות של מתים לקראת מלכי ישראל ולא לקראת מלכי ישראל בלבד אמרו אלא אפי רצולה ובוקעתועולה: אם לא מעשה. קס"ד כל ל"ת קחמר: בלפו דלם המקמות מסור וגו'. אחיכו עליה. אינהו לקראת מלכי עכו"ם שאם זוכה יבחין בין מלכי ישראל למלכי עכו"ם אמאי לימא אין חכמה סבור דאפי׳ אמרו לו דבר תורה והוא בשנאים) עומד בפני הכבוד יעבור עליו והא ואין תבונה ואין עצה לנגד ה' כדרבא דאמר החי כמי דאורייתא הוא: כל מילי רבא דבר תורה אהל כל שיש בו חלל מפח דרבנן וכו'. והכי קאמר להו דבר חוצץ בפני המומאה ושאין בו חלל מפח אינו שהוא מדברי סופרים נדחה מפני כבוד הבריות וקרי ליה ל"ת משום חוצץ בפני המומאה ורוב ארונות יש בהן דכתיב לא תסור . ודקא קשיא לכו חלל מפחוגזרו על שיש בהן משום שאין בהן ומשום כבוד מלכים לא גזרו בהו רבנ<u>ו ת"ש</u> דאורייתא הוא.רבנן אחלנה ליקרייהו לעבור על דבריהם היכא דאיכא כבוד *גדול כבוד הבריות שדוחה [את] לא תעשה הבריות כגון לטלטל בשבת אבנים של

יחהלריכו להניח טליתו שם וליכנם לביתו ערום (מנהות דף לת.): וסים בכים סקברות. החבדה :וחינה לפי כבודו. [נישין דף ני: אין האבדה חשובה לפי כבודו להשיבה: ומשום כבודו שרו רבנן *ת"ש °והתעלמת מכ מל שסיפה מלאכמו מרוכה . שדמי מנהדנין דף על דמי האבדה ולא ירצו הבעלים להשיב לו יותר ממה שמשיב להם ונמלח הוח מפסיד: ונגמר מינה . לגבי כלאים דאמרן פושטן אפילו בשוק : ממונה . קל מחיסורה : ולפתוסו מה פלמוד לומר. בכזיר כתיב התם דכתיב והתעלמת מהם וליגמר מינה כלימי הזירו לה' על נפש מת לה יבה *איבורא מממונא לא ילפינן ת"ש, "ולאדותו מדינה לה ומחה לכת דהה כולהי דהל מי לא יטמא להם דהא כולהו בכלל על

*מה תלמוד לומר הרי שהיה הולך לשחום נפש מת לא יבא היו ולמה ילאו לאביו פרט למת מלוה לאמו מה תלמוד לומר משום מת מלוה לא אינטריך דמלאביו לה: זכמים ה נפקח ודרשי ליה בספרי ללמוד שהם שאינו מממא להם כך אינו מממא למת סיה כזיר זה כהן דהוו עליה שתי קרושות אף הוא לאמו הוא דלא יטמא

אבל אבל מפמא הוא למת מלוה לאחיו מה תלמוד לומר הרי שהיה כ"ג והוא כזיר אף הוא לאחיו לא יטמא אבל מטמא למם מצוה ולאחותו מה תלמוד לומר אם אינו ענין לזה תנהו ענין למי שהולך לשחום את פסחו ולמול את בנו שמשמא למת מנוה: ושמש מדובין וכי שמת לו מת . מקרוביו יכול ישמא להם: אמרם לא ישמא . הואיל ושונת שחיטת הפסח היא וחלה עליו חובת הפסח שהוא בכרת אם ועוכת שחיטת הפסח היא וחלה עניו חובת יהפשרו שהיה כליל. וחיכב יטמא בטל מלעשות פסח ולמול את בנו נמי (א) מלות כרת היא.ואית נפי מהה: יטמא בטל מלעשות פסח ולמול את בנו במילח זכריו מעכב הפסח: (ג) באד בב דאמרי בערבי פסחים נמי קאמר דמילת זכריו מעכב הפסח : 355

לשחום פסחו ולמול את בנו דאיכא מלות טובא אפ"ה לאחותו הוא דאינו מטמא אבל מטמא למת מנוה: אבורת לא יטמא. מפני שקאי על אדם שהוא סייר וכהן גדול ועושה פסח משמע דעושה פסח גרידא רשאי לטמא לקרובים ותימה דבזבחים (פי"ב דף ק.) גבי מעשה דיוסף הכהן שמתה אשתו בערב פסח וממאוהו אחיו בע"ב ופריך מהא ברייהא דהכא דקאמר לא יטמא ומאי פריך דילמא שאני הכא דמיירי דכל קדושות האלו בו כדפרישי׳ אבל עושה פסחו גרידא אימא רשאי לשמא של כן נראה לפרש אמרת

שבתורה ואמאי לימא אין הכמה ואין תבונה

ואין עצה לנגד ה' תרגמה רב בר שבא קמיה

לאו דלא תכור דאורייתא היא אמר רב כהנא

*גברא רבה אמר מילתא לא תחיכו עליה כל

מילי דרבגן אסמבינהו על לאו דלא תסור

מהם פעמים שאתה מתעלם מהם ופעמים

שאין אתה מתעלם מהם הא כיצד אם 'היה

כהן והיא בבית הקברות או היה זקן ואינה

לפי כבודו או שהיתה מלאבתו מרובה משל

חברו לכך נאמר והתעלמת אמאי לימא אין

חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה' שאני

את פסחו ולמול את בנו ושמע שמת לו מת

יכול יחזור ויממא אמרת לא יממא יכול כשם

דרב כהנא בלאו °רלא תסור אחיכו עליהיניי

*) [כשכת קנכ: ד"ה עד שיסהם כתבו תום' ביתר ביאור ע"ש וע"ע תום' כתוכות דף דו ד"ה עד ותוס' הוכה כג. ד"ה ולא ותוס' סנהדרין עז: ד"ה משיטתום] : ** [וע"ע תום' מיר נג: ותוס' ב"בק: ד"ה ורומן] רפרס בסם" אולות (פרק יה מ"ב) בסתניתן ובתוספתא (פרק יו) ובפרק סשקון בית השלחון (מ"ק ד"כ) תניא נ" בית הפרס הן שדה שאבר בת קבר ושרה שנחוש בה קבר ושרה ביכון סאי שדה בוכין א"ר יהישע בר אב

ודופק אין כזיר מגלח עליהן כדתכן שמני להין רפג משדם הוסק מון פרק כהן גדול (דף נד.) איד סימן ש: במס' מיר פרק כהן גדול (דף נד.) כא נמיי פינ מסוטת והיה אומר ר"ת דליתי להני כללי דהא אמר התם רביעית דם אין הכזיר מגלח עליו עד שיהא חלי לוג קרן ספח הלכה הו האפילו הכי כהן מחהר עליו כדאמריכן , מיי פיע מהלכות האפילו הכי כהן מחהר עליו כדאמריכן אל הלכה יד שור בפרק בהמה המקשה (חולין דף שב.) דרביעית דם הבא מב' מתים טמא ומפקיכן ליה מעל כל נפשות מה לא יבא וי"ל דהתם מכל מקום הוי שם טומאה שהכזיר מגלח עליה אבל גולל ודופק אינו כלל בכזיר ולכך אין כהן מוזהר עליו אי נמי הא ברייתא סברה כזקנים הראשונים [מיר נג.] שהיו אומרי' רביעית דם גם בתגלחת נזיר ומיהו תימא אמאי אין המת מטמא באהל כיון שהכסוי עלמו מקבל טומאה דכל דבר המקבל טומאה אינו חולך בפני הטומאה אם כן מטמא באהל וי"ל דאין מטמא אלא לד חילון שבו אבל לד פנימי טהור כדתכן במסכת אהלות בפט"ו (משנה ש) חבית שהיא מלאה משקין טהורים ומוקפת למיד פתיל ועשחה גולל לקבר הטונע בה מטמא טומאת שבעה והחבית והמשקין טהורין לפי שלד פנימי כולו טהור ומיהו תימה לפ"ה דפירש בפ"ק דערובין (דף פו) (ג) גבי אין שושין מכשלי חיים גולל ודופק לקבר ואי גולל היינו כסוי הארון וכי עושין מבעלי חיים כסוי לארון (ג) ע"כ פר"ת דגולל היינו מלכה וכן דרך כני אדם ליתן בהמה על הקבר לסימן עד שיתנו עליו מלבה*):

רוב ארוטת יש להם חלל מפח. ול"ל שראש הארון פתוח שאם היה סתום אדרבה כי יש בו פותח טפח מטמא ואפילו בלד הריקן שבו כדאמריכן במסכת אהלות בפ"ז (מ"א) נפש אטומה הטגע בה מן הלדדין טהור פי' בלד הריקן מפני שטומאה בוקעת ועולה בוקעת ויורדת ואם היה מקום הטומחה טפח ע"ט (ד) על רום טפח הנוגע בה מכל מקום טמא מפני שהוא כקבר סתום אלמא בקבר סתום אינו מטמא כל סביביו אלא כשיש עליו טפח אבל בטומאה רצוצה אינו מטמא אלא כנגד הטומאה ולא מלד הריקן ובפרק המוכר פירות (ב"ב דף ק:) ים להאריך **): רלאדורו מה ת"ל. גבי נזיר כתיב על (כל נפשות) [נפש] מת לא יבא וכתיב בתריה לאביו ולאמו לאחיו ולאחותו לא יטמא וכולהו יתירי

מצוהת"ל ולאחותו לאחותו הוא דאינו מטמא נינהו דמנפש מת נפקא ודרשינן לאביו מה תלמוד לומר לגופיה לא אילטריך דהא מנפש מת נפקא כולהו ולא בא אלא להוליא מת מלוה שמותר לטמא בו לאמו מה חלמוד לומר לגופיה לא אילטריך ולהחיר מת מלוה דמלאביו נפקא אלא להביא שאם היה נזיר וכהן שים עליו שתי קדושות אין הכתוב מזהירו מלטמא אלא לאמו אבל מטמא הוא למת מנוה לאחיו מה תלמוד לומר שאם היה כהן גדול ומזיר דקדושתו חמור דגם בלא מזירות אסור לטמח לקרוביו חעפ"כ לחחיו הוח דחינו מטמח אבל מטמח הוח למת מלוה ואם אינו עכין לכזיר גרידא ולא לכהן הדיום כזיר תנהו טכין לכ"ג מיר ולאחותו מה חלמוד לומר הרי שאם היה כ"ג ומיר והלך

מגלה עליה אין כהן מוזהר עליה וגולל ב מיי פ"י מהלכות כלאים הלכה כט

יו"ד סימן שעב סעיף ה: כב ד ה מי" פ"ץ מהלי יויד סימן שעב: ז מיי פייח מהלכות אבדה הלכה יח [וסלכה יג ובם פייב] סמג עבין עד עוביע תוית סימן רכע סעיף :23 SHORE

רב נסים גאון שאתרי רבים להמחת לא הספיד אלא של ידי פירוש עכנה נקבה של נחשים חה שנתכוונו לרשתן לדברים בעכנה מפני שהקיפו דבריהן עליו בראית ברורות שאין עליהן פירכא התקיפו עליו באתקפות סחורות ששיברין דבריו ולא סצא סרק סנוס כעכנה זו שאם מקפת על שים דבר וסינרת עליי לא יהיה לו סמנה מפלם יהיה ל סמנה מפלמ מרטותה התם בבבא מרטותה במק דעול בתרא (דף קיו) ענה ענה (פתח) [פתח] פין דיננם שמחר יצאת בת קול שמחר יצאת בת קול ואברה מה לכם אצל בי אליעור שחלכה כמדע בב"ם ראותי בו ב' השיבות אחת ב ב' תשובות האחת כי בת קול לא אמרה שהלכה כפותו בדבר זה שהכה כפות ברבר זה אלא בכל מקים מתם הנא שאמרה ואיפשר לומר כי בכל מקים זולתי זה המקים היתה כוונתה או מה שדומה לו שפעטו שאין הלכה כר' אליעור בזח חדבר ויהיו דברי בת קול נכוחים וקייםים והשנית לנסות את החכמים אם יניחו הקבלה שבירם והנמרא שבפיחם בשביל בת קול ואם לאו ורומה למה שכתב (דגרים יג) כי סנסה ה' אלהיכם אתכם הצה נודע עם כל זאת בירור קבלתם תה שאמר ר' הנושע (דכלים ל) לא בשמים היא כליפר כי תורת ה' תמימה וכבר נתנה לנו בסיני וועדיעט כי איט מחליף ממנה דיבור אחד מחליף מבנה דינור אחד ואין בתורתנו חסרין ולא ספק כדי שנצמרך אל ראיה מן השמים וכל מקום בתלמוד שיש בו ור' יהושע היא ראפר אין משניחין בבת קול מיכן היא עיקרו והברכה שבירכות לר' אליעור שהיא כינוי לניהוי פירשו במסכת סנהדרין כסוף פרק ד' מיתות (דף סת) כי בשעת פסירתו התירותו כמו שאסרו עסד ר' יהושע על רגליו ואסר : דעתר העדר העתר העדר העומדים בשרה רפניסיים

110

פסורין, בסס' סנהדרין בפרק כהן נדול (די"ע) אמרינן אמר ד' מנשיא שאילית את ר' יאשיה רבה מכית עילמין דהוצל ואמר לי אין שורה פחותה מיו"ד בני אדם ואין אבלים מן הסנין: תרגמה ר" אבא בבית הפרם דרבנן.